

вѣкъ, който съ притѣсняване то си раздражнявалъ Германци ти. Единъ отъ князове ти на едно племя Херуски, Арминий или Германъ, който се отхранилъ въ римска войнишка служба, тайно подбутналъ Германци ти да се повдигнатъ. Варъ съ три отдѣления войска отишълъ възъ бунтовници ти, и беспазливо се задълбалъ въ тъмната Тевтобургска гора. Тамъ отъ вси страни налѣтѣли на него Германци ти, които били скрити въ гора та. Римляне ти, ако и да се бранили юнашки, били съвсѣмъ разбити отъ Арминия, и Варъ отъ ядъ се проболъ съ мечъ тъ си. Заробени ти Римляне били принесени жрѣтва на германски ти богове или ги заробили. (Въ 9-та година слѣдъ Христа). Казоватъ, Августъ, кога чулъ за това нѣшто ударилъ глава та си о стѣна та, и нѣколко пѣти извикалъ: »Варе, Варе! дай ми войска та«. Отъ тогава римско то владичество въ Западна Германія било вдигнато, и Рейнъ станалъ прѣдѣлъ на държава та. Брѣгове ти му били запазени съ единъ редъ укрѣпени римски заселишта, отъ които най-забѣлѣжителни градове отпослѣ станали *Майнцъ и Кельнъ* (Могунцакумъ и Колонія).

Августъ не билъ честитъ отъ-камъ домашний си животъ. Втора та му жена лоша, лукава Ливия съ отравение и съ други погубвания прѣмахнала внуци ти Августови, за да отвори пѣть камъ прѣстолъ тъ на сина си Тиверия, отъ първо то ѝ вѣнчило. Наистина, съ нейно залѣгане Августъ отредилъ за прѣемникъ приведеній си синъ Тиверия, и подиръ това умрѣлъ (въ 14 г. слѣдъ Христа).

Въ тридесета та година въ цароваше те Августово въ Витлеемъ, единъ малкъ градецъ въ Иудея, въ далечна римска областъ, се родилъ Христосъ Спасителъ. Негово то проповѣдание, мѣки и смъртъ се извършили въ царование то на слѣдний императоръ Тиверий.